

Кісіль Ігор Степанович (1943–2016)

Народився 8 серпня 1943 р. в с. Дерезичі Дрогобицького району Львівської області в родині робітників. З 1949 по 1956 р. навчався у Дерезицькій семирічній школі, а з 1956 по 1959 р. — у Дрогобицькій середній школі № 1 ім. І. Я. Франка.

У 1959 р. став студентом Львівського політехнічного інституту, який закінчив у 1964 р., отримавши кваліфікацію інженера-електромеханіка з автоматизації виробничих процесів.

Згідно з направленням, призначений на посаду молодшого наукового співробітника відділу автоматизації Всесоюзного науково-дослідного інституту збору, транспорту та зберігання нафти (м. Уфа, Росія). Працюючи у відділі автоматизації, основну увагу І. С. Кісіль приділяв розробленню системи контролю за процесом послідовного перекачування одним продуктопроводом декількох нафтопродуктів (бензин, дизельне паливо) без спеціальних розділювачів. Результатом цієї роботи став отриманий патент на винахід.

У 1966 р. молодого працівника-раціоналізатора перевели на роботу в Брянське районне нафтопровідне управління начальником служби контрольно-вимірювальної техніки, автоматики і телемеханіки з метою впровадження запатентованого винаходу.

У 1969–1971 рр. Ігор Степанович працював у Центральній науково-дослідній лабораторії Управління нафтовидобувної промисловості України та Проектно-конструкторському технологічному інституті Міністерства деревообробної промисловості України в м. Івано-Франківську.

Надалі займався науковою та науково-педагогічною діяльністю. Спочатку навчався в аспірантурі Львівського політехнічного інституту. Згодом працював у Івано-Франківському інституті нафти і газу: асистентом, старшим викладачем, доцентом, провідним конструктором, завідувачем сектору спеціального конструкторського бюро «Надра». З 1993 р. до останніх днів життя проф. І. С. Кісіль обіймав посаду завідувача кафедри методів та приладів контролю якості і сертифікації продукції. З 1997 р. — засновник і незмінний головний редактор (упродовж 20 років) науково-технічного журналу ІФНТУНГ «Методи та прилади контролю якості», який входить до переліку наукових фахових видань України. З 1999 р. — незмінний голова спеціалізованої вченої ради ІФНТУНГ із захисту докторських і кандидатських дисертацій за спеціальностями «Прилади і методи контролю та визначення складу речовин» та «Автоматизація процесів керування»,

**Визначний фахівець
у галузі автоматизації
та приладобудування**

**Доктор технічних наук,
професор, академік Української
нафтогазової академії,
лауреат Державної премії
України в галузі науки і техніки**

а також член спеціалізованої вченої ради НУ «Львівська політехніка» за спеціальністю «Автоматизація технологічних процесів».

Кандидатську дисертацію на тему «Исследование и разработка дифференциальных дроссельных устройств для измерения поверхностных свойств жидкостей по методу максимального давления в газовом пузырьке» захистив у 1975 р. у Львівському політехнічному інституті. Докторську дисертацію на тему «Методы и приборы контроля качества растворов поверхностно-активных веществ путем измерения поверхностного и межфазного натяжений» захистив у 1991 р. в Московському інституті хімічного машинобудування.

Відома своїми досягненнями наукова школа Ігоря Степановича — «Вимірювання поверхневих властивостей на межах розділу фаз». Завдяки наполегливій праці творчого колективу школи опубліковано понад 250 статей, 3 навчальні посібники, 3 наукові монографії, захищено понад 15 докторських і кандидатських дисертацій. Плідною є й винахідницька діяльність І. С. Кісіля: отримано понад 50 патентів, авторських свідоцтв на винаходи.

Результати наукових досліджень втілені у життя: розроблено, виготовлено та впроваджено у виробництво понад 10 унікальних приладів для вимірювання поверхневих властивостей рідин на межах розділу фаз.

Одним із прикладів ефективного використання цих приладів є розроблення та впровадження новітньої технології використання водних розчинів поверхнево-активних речовин для інтенсифікації нафтогазовилучення із продуктивних горизонтів. Це стало підґрунтям для створення і впровадження технології заводнення горизонту розчинами поверхнево-активних речовин Перекопівського родовища НГВУ «Охтирканафтогаз», що дозволило тільки за період з 2003 по 2004 р. додатково видобути з цього горизонту понад 12 тис. т нафти і 6 млн. м³ газу.

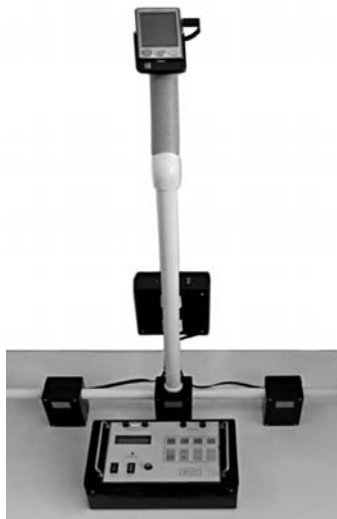
Популяризації наукових досягнень школи проф. І. С. Кісіля, науковців України та інших держав сприяли організовані ним понад 15 міжнародних і всеукраїнських науково-технічних конференцій, у яких черпали досвід не тільки відомі фахівці, але й молоді вчені та студенти.

У 2010 р. отримав Державну премію України в галузі науки і техніки за вагомі результати наукової, в тому числі винахідницької роботи щодо ефективного використання поверхнево-активних речовин у процесах буріння свердловин на шахтний газ, його видобування і підготовку для використання в когенераційних газогенераторних установках.

У 2016 р. перестало битися серце Ігоря Степановича.

Прилад ВПНС-1

Прилад KI1